

Arrest

nr. 292 489 van 31 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 23 juni 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 26 augustus 2020 om internationale bescherming. Op 10 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 14 maart 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Miakhel uit het district Alingar gelegen in de provincie Laghman. U bent ongeveer 45 jaar, getrouwd en vader van zes kinderen.

Tijdens het eerste regime van de taliban (u was in die periode een twintiger) trok u samen met een aantal van uw broers een eerste keer naar Iran omwille van de algemene onveilige situatie in Afghanistan. Jullie woonden een tweetal jaar in de Iraanse provincie Busher en werkten er in de bouwsector. Na jullie terugkeer naar Afghanistan in de periode 2001-2002 bleven u en uw broers actief in deze sector. Eén van uw broers, A(...) R(...) genaamd, startte het bouwbedrijf H(...) A(...) B(...) en in de naam van zijn bedrijf trok u in 1387 (omgezet naar de westerse kalender 2008) naar de provincie Paktika om er een contract af te sluiten met de PRT (provincial reconstruction team) die er toen actief was. Dit plan mislukte, maar met de hulp van een zekere A(...) M(...), een grote bouwondernemer uit de regio, slaagde u er toch in om voor enkele maanden aan de slag te gaan in Paktika. In 1390 (komt ongeveer overeen met 2011) haalde uw broer met zijn bedrijf een project van het Ministerie van Onderwijs binnen voor de bouw van een school in Nuristan, een naburige provincie van Laghman. Terwijl u de supervisie van de werkkrachten voor dit project op u nam, richtte u ondertussen met uw maternale oom A(...) G(...) T(...) een eigen bedrijf op, A(...) N(...) genaamd. Uw oom was afkomstig van Nuristan en in zijn rol als dorpsouder had hij er goede contacten met de plaatselijke PRT. Hoewel jullie meedongen naar opdrachten van de PRT en ondanks dat u in die periode een opleiding bij hen volgde, is het nooit tot een daadwerkelijke samenwerking gekomen. U kreeg immers problemen met de taliban.

U was acht maanden bezig met de bouw van de desbetreffende school in Nuristan toen u het slachtoffer werd van een hinderlaag. U was van Nuristan onderweg naar huis in Laghman toen drie gewapende mannen u wilden tegenhouden. Nadat zij uw autobanden beschoten en uw voertuig tot staan brachten, wist u al lopend aan hen te ontsnappen en terug te keren naar Miakhel. Het was de dorpsimam die u enkele dagen nadien duidelijk maakte dat de taliban achter het incident zaten. De taliban konden het immers niet verkroppen dat u samenwerkte met de Afghaanse overheid (Ministerie van Onderwijs) en met de buitenlandse bezettingsmacht (PRT's) en ze eisten dat u zich binnen de twee dagen zou overgeven aan hen. U en uw familie besloten daarentegen dat u Afghanistan het best kon ontvluchten.

U trok opnieuw naar de Iraanse provincie Busher en zou er uiteindelijk nog een zeven- of achttal jaar verblijven. U kon er opnieuw werk vinden, maar de omstandigheden waren desalniettemin moeilijk. U werd vaak niet betaald en moest regelmatig slapen in vervallen bedrijfsruimtes. Bovendien had u geen verblijfskaart voor Iran en vreesde u gedwongen deportatie door de Iraanse autoriteiten. U zou in die periode ook een keer gedwongen zijn moeten terugkeren.

Via Turkije, Bulgarije (waar u op 13 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming deed), Servië, Bosnië (waar u een jaar verbleef), Italië en Frankrijk kwam u naar België. Op 26 augustus 2020 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u uw aanvraag tot internationale bescherming in. Een overnameaanvraag door DVZ aan Bulgarije in het kader van de Dublinakkoorden werd door Bulgarije afgewezen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van uw activiteiten als bouwheer, en meer specifiek uw samenwerking met de Afghaanse en buitenlandse autoriteiten. Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw originele taskara, verschillende documenten in verband met uw werk (grondplan van een school, vergunning van uw bouwbedrijf, aanbevelingsbrief van uw broer, e.d.) en de enveloppe waarmee de stukken opgestuurd werden. Voorts werden op 20 augustus 2021 nog de identiteitsdocumenten (taskara's, paspoorten) van verschillende van uw familieleden overgemaakt aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS merkt op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Er dient immers

vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u in 2011 problemen met de taliban heeft gekend omwille van uw werkzaamheden als bouwheer en samenwerking met de overheid en buitenlanders, en dat u om die reden Afghanistan heeft moeten verlaten.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot de problemen die u gekend zou hebben met de taliban sterk uiteenlopend en zelfs tegenstrijdig zijn gebleken tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u bij de DVZ nog dat u in het verleden ontvoerd bent door de militante groepering omwille van uw samenwerkingen met het Ministerie van het Onderwijs en PRT's (Vragenlijst CGVS). Echter, bij het CGVS heeft u nooit gewag gemaakt van dergelijke kidnapping. U zegt weliswaar dat drie gewapende talibanleden geprobeerd hebben om u in de val te lokken, maar u verklaart tegelijkertijd dat ze hierin niet slaagden en dat u wist te vluchten. Geconfronteerd met deze wel bijzonder opvallende tegenstrijdigheid, beweert u zulks nooit gezegd te hebben bij de DVZ en benadrukt u dat de taliban u nooit gevat zouden hebben (CGVS 2, p. 6). Het louter ontkennen van uw eerdere uitspraken biedt evenwel geen afdoende verklaring voor dit verschil. U argumenteert voorts dat ze u bij de DVZ misschien verkeerd begrepen hebben. Het verslag van het interview laat op dit punt evenwel geen ruimte voor interpretatiefouten. U maakte ook bij aanvang van het onderhoud op het CGVS geen melding van eventuele (vertaal)problemen op DVZ en u ondertekende dat verslag voor akkoord (CGVS 1 p. 2). Ook is het zo dat u bij de DVZ nog beweerde dat u voorafgaand aan uw confrontatie met de taliban verschillende bedreigingen van hen ontving (Vragenlijst CGVS). Ook dit element uit uw relaas blijkt nu niet langer het geval te zijn. Bij het CGVS geeft u verschillende keren aan dat u nooit eerder bedreigd werd door de militante groepering (CGVS 1, p. 10 en CGVS 2, p. 6)). Sterker, heden verklaart u dat het tot twee dagen na de hinderlaag duurde alvorens u via de dorpsimam te weten kwam dat de taliban verantwoordelijk waren voor dit incident (CGVS 1, p. 10). De vaststelling dat u geenszins op een eenduidige en coherente manier kan verhalen over uw beweerde problemen met de taliban en hieromtrent eerder twee verschillende versies naar voren lijkt te schuiven, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op zeer ernstige wijze. Dat u al een wat ouder persoon bent en dat de zagezegde feiten al van langer geleden dateren, zoals uw advocaat komt op te merken (CGVS 2, p. 12), biedt onvoldoende verklaring. Van een verzoeker die beweert voor zijn leven te vrezen in zijn land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische asielinstanties inroept, mag immers verwacht worden dat hij omtrent de cruciale aspecten van zijn relaas eenduidige verklaringen aflegt. Dat u wat dat betreft in gebreke bent gebleken, moge duidelijk blijken uit bovenstaande.

Voorts ziet het CGVS niet in hoe uw beroepsactiviteit als bouwheer in Afghanistan en de eventuele samenwerkingen met overheden en buitenlandse strijdmachten die u in het verleden bent aangegaan actueel bij terugkeer naar Afghanistan nog steeds een risico zouden inhouden. Vooreerst is het zo dat uw activiteiten in het land dateren van de periode 2008-2011, dus nu ruim tien jaar na datum. U geeft daarnaast zelf aan dat de taliban u gedurende de jaren voor en na uw laatste vertrek uit Afghanistan in 2011 nooit bedreigd of geïnterwineerd hebben (CGVS 1, p. 12, 19 en CGVS 2, p. 6), noch brengt u concrete indicaties aan dat zij u heden nog zouden zoeken (CGVS 2, p. 7). U argumenteert dat u in Iran verbleef, dat de taliban dit wisten en dat u daarom met rust werd gelaten. Echter, zoals hierboven al is gebleken, zijn uw problemen met de taliban fictief gebleken. Het valt met andere woorden niet uit te sluiten dat u in 2011 om heel andere motieven naar Iran bent vertrokken, bv. omwille van beroepshalve redenen. In deze kan overigens nog gewezen worden op de vaststelling dat de door u aangehaalde banden met PRT's in Afghanistan wel zeer oppervlakkig zijn gebleken en dat er geenszins sprake was van een intense samenwerking met hen. U verklaart in dit verband zelf dat noch de PRT van Paktika, noch de PRT van Nuristan u ooit enig bouwproject hebben toegewezen toen u in het land verbleef; u heeft het louter over een opleiding van enkele dagen die u en uw oom A(...) G(...) T(...) gevolgd zouden hebben bij de PRT van Nuristan, en over het gegeven als zouden jullie met jullie bedrijf 'A(...) N(...)' een aantal keer hebben meegedongen naar projecten, "net zoals iedereen daaraan deelnam", zegt u (CGVS 2, p. 3, 4). Waarom de taliban u omwille van deze uiterst beperkte contacten met PRT's indertijd tot op heden dusdanig naar het leven zouden staan, blijft zeer onduidelijk. Verder kan ook nog eens opgemerkt worden dat uw kennis en vertrouwdschap met de PRT's uiterst beperkt is gebleken. U zegt niet te weten waar de afkorting voor staat (CGVS 1, p. 12) en als het CGVS zich afvraagt welke nationaliteiten de respectievelijke PRT's van Paktika en Nuristan vertegenwoordigden, zegt u dat PRT's in Afghanistan in het algemeen gekend zijn als zijnde "de Amerikanen" en voegt u eraan toe dat het niet altijd duidelijk was van welk land ze waren, dat dit wel op hun voertuigen stond aangegeven maar dat het voor ongeletterde mensen althans onmogelijk was om na te gaan. Dat een buitenstaander hiermee moeilijkheden zou ervaren is eventueel mogelijk, voor iemand die daarentegen in de sector actief was en naar een ver gelegen provincie als Paktika trok om er een bouwcontract af te dwingen met de desbetreffende PRT daar, is dergelijke onwetendheid zeer frappant. Het toont althans het zeer relatieve karakter van uw vrees aan. Immers, iemand die werkelijk op de vlucht is geslagen en uit zijn land is moeten vertrekken omwille

van zijn banden met PRT's, zal zich dergelijke zaken vast en zeker beter herinneren, zelfs al dateert dit van een tiental jaar geleden.

U argumenteert voorts dat iedereen die in het verleden met de Amerikanen heeft samengewerkt niet losgelaten wordt door de taliban (CGVS 2, p. 8), maar u wordt hieromtrent nooit echt concreet. Zo heeft u het onder meer over Afghaans veiligheidspersoneel dat werkt in een checkpost. Waar dit van toepassing is op uw zaak, is geheel onduidelijk, gezien u niet dit profiel had. Elders laat u optekenen dat de taliban niemand zal sparen die ooit binnen de bouwsector heeft gewerkt en hierbij bouwopdrachten van de overheid of buitenlanders hebben aangenomen (CGVS 2, p. 6), maar opnieuw moet vastgesteld worden dat u hieromtrent nauwelijks concreet wordt. U haalt een voorbeeld aan van een medewerker van het bedrijf van A(...) M(...) die een tiental jaar geleden onderweg zou zijn geweest naar zijn werkzaamheden voor de PRT te Paktika toen hij gedood werd door de taliban, maar als het CGVS zich afvraagt om wie het ging, is zijn naam u schijnbaar al lang ontgaan (CGVS 2, p. 6). Wat dit betreft, kan tot slot nog verwezen naar de situatie van uw broer A(...) R(...) en uw oom A(...) G(...) T(...). Eerstgenoemde was tot een aantal jaar geleden eigenaar van zijn eigen bouwbedrijf, 'H(...) A(...) B(...)', en is altijd blijven werken en wonen in Afghanistan. Nergens uit uw relaas kan opgemaakt worden dat hij ooit enig probleem zou gekend hebben met de taliban, ondanks dat hij dus het contract met het Ministerie van onderwijs toch binnenhaalde en ondanks de vaststelling dat u hoegenaamd niet kan uitsluiten dat hij met zijn bedrijf wel degelijk heeft samengewerkt met PRT's in Afghanistan (CGVS 2, p. 10). In hoofde van uw oom, die er naar eigen zeggen toch goede contacten op nahield met de PRT van Nuristan en met wie u samen meedong naar eventuele opdrachten van de PRT, zegt u evenmin op de hoogte te zijn van noemenswaardige problemen (CGVS 1, p. 19). De vaststelling dat zij ondanks gelijkaardige activiteiten en banden nooit moeilijkheden hebben gekend in Afghanistan, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor vervolging door de taliban verder.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan de motieven van uw aanvraag, blijkt eens te meer als het CGVS opmerkt dat u bij de DVZ nog een ander asielmotief inriep dan uw problemen met de taliban. Zo zei u daar dat uw broer A(...) R(...) in het verleden nog hoofd was geweest van een checkpost in Laghman en dat hij een veertiental jaar geleden een rivaliserende leider van een andere post doodgeschoten zou hebben. U beweerde daar ook niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan uit angst voor wraakacties van de nabestaanden van deze chef (Vragenlijst CGVS). Hoewel u ten aanzien van het CGVS meermaals de kans kreeg om al uw redenen van vertrek uit Afghanistan toe te lichten, lijkt u zich dit conflict pas te herinneren als het CGVS u er uitdrukkelijk mee confronteert (CGVS 2, p. 7). Bovendien blijken uw verklaringen over dit incident andermaal in tegenstrijd. Zo zegt u nu dat de feiten zich afspeelden aan de checkpost van de rivaal van uw broer, terwijl u eerder nog beweerde dat het schietincident plaatsvond aan de post van uw broer. Daarnaast vertelde u bij de DVZ nog dat uw broer zijn rivaal doodschoot terwijl u heden verklaart dat hij hem neerschoot maar niet doodde (CGVS 2, p. 7). Bovenstaande vaststellingen doen onvermijdelijk verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit element van uw asielaanvraag.

Uw taskara, de identiteitsdocumenten van familieleden en de stukken in verband met uw werkzaamheden in Afghanistan bevestigen uw identiteit en beroepsactiviteiten, zaken die niet betwist worden in bovenstaande beslissing.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen. In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld.

In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op

4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Met het oog op het verkrijgen van de vluchtelingenstatus in toepassing van het Verdrag van Genève wijst verzoeker vooreerst op de ernstige bedreigingen die hij in zijn land van herkomst zou hebben ondergaan *“in de voormalige context van langdurig gewapend conflict tussen de voormalig regering en zijn ondersteuners, en de verschillende antiregering strijdende groepen, waaronder de Taliban”*. Hij stelt dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van problemen met de taliban in 2011 *“in het kader van zijn samenwerking met de Afghaanse overheid (bouwwerk voor de Ministerie van Onderwijs) en met de buitenlandse bezettingsmacht (“Provincial Reconstruction Team” of “PRC”)*. Hij verwijst naar het door hem uiteengezette vluchtrelaas en naar zijn verblijf in Iran gedurende zeven of acht jaar. Verzoeker wijst er verder op dat de taliban sinds zijn aankomst in België en het indienen van een verzoek om internationale bescherming alhier in Afghanistan aan de macht zijn gekomen. Hij citeert uit de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022 en hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) op 10 maart 2022 de bestreden beslissing nam *“ondanks de beperkte informatie over de veiligheids - humanitaire situatie of de nieuwe autoritaire regime in Afghanistan, en ondanks de oproeping van UNHCR om geen beslissing te nemen in zodanige omstandigheden”*. Verzoeker herhaalt zijn vrees om door de taliban te zullen worden gestraft omdat hij voor de voormalige regering en de buitenlandse autoriteiten in Afghanistan zou hebben gewerkt.

Verzoeker geeft tevens aan dat hij vreest om door de taliban als *“verwesterd”* te worden beschouwd vanwege zijn vertrek uit Afghanistan en zijn verblijf gedurende bijna drie jaar in Europa. Hij meent in deze omstandigheden geen toegang te hebben tot effectieve en niet-tijdelijke bescherming van zijn (*de facto*) nationale autoriteiten, met name de taliban. Ter staving van zijn vrees verwijst verzoeker naar het rapport *“Country Policy and Information Note – Afghanistan: Fear of the Taliban”* van UK Home Office van februari 2022, waaruit hij citeert. Verzoeker stelt bovendien te vrezen dat hij als een tegenstander van het regime zal worden beschouwd. Hij betoogt dat hij Afghanistan drie jaar geleden (*sic*) heeft verlaten en sindsdien in Europa heeft gewoond. Volgens verzoeker kan er geen twijfel over zijn dat hij een *“verwesterd”* profiel heeft en vreest hij om die reden te worden vermoord. Hij haalt artikel 48/3, §§ 3-5 van de Vreemdelingenwet aan en beargumenteert dat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten gemotiveerd zijn door *“politieke overtuigingen en godsdienst in de brede zin”*.

Verzoeker stelt dat het risico in zijn hoofde nog groter is gelet op zijn specifiek profiel van *“voormalige bouwheer voor de Afghaanse en buitenlandse autoriteiten”*. Hij wijst erop dat zijn identiteit en beroepsactiviteiten in de bestreden beslissing niet worden betwist. Verzoeker herhaalt zijn vrees om te worden vermoord en voert een omstandig theoretisch betoog over het risico op vervolging omwille van (gepercieerde) verwestering.

Bij wijze van conclusie stelt verzoeker te vrezen dat hij het doelwit zal zijn van opstandelingen omdat hij als *“on-islamitisch”*, *“pro-voormalige regering”* of als spion gezien zou kunnen worden. Hij meent dat nu de taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan het risico op vervolging zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter is, gelet op hun strikte interpretatie van de sharia. Verzoeker betoogt dat een ‘verwesterde’ Afghaanse onderdaan zoals hij, die voor langere tijd in het buitenland verblijft, *“sociale netwerken”* gebruikt, naar het nieuws kijkt, geen baard draagt, niet regelmatig naar de moskee gaat en de rechten en vrijheden van vrouwen steunt, een zeer groot risico loopt om te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst verder op de verschillende documenten die hij heeft neergelegd en die volgens hem aantonen dat zijn vrees gegrond is. Verzoeker meent dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Met het oog op het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst verzoeker vooreerst op zijn niet-betwiste Afghaanse nationaliteit en herkomst uit het dorp Miahkhel, gelegen in het district Alingar van de provincie Laghman.

Verzoeker stelt bij terugkeer naar Afghanistan de veiligheidssituatie aldaar te vrezen. Onder verwijzing naar diverse bronnen alsook het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 270 813 van 31 maart 2022, waaruit hij citeert, betoogt verzoeker *“dat de door verwerende*

partij verzamelde informatie onvoldoende zijn om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan stabiel en veilig is".

Verzoeker stelt vervolgens te vrezen voor ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vanwege de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan, wat hij uitgebreid toelicht.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/6, § 5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker citeert artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en stelt dat er geen grondige analyse werd uitgevoerd van de relevante informatie die door hem werd voorgelegd, rekening houdend met zijn specifieke profiel, en dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie voor hem te weerhouden en een gedeeltelijke analyse te maken van de relevante feiten.

Verzoeker laat verder het volgende gelden aangaande zijn vermeend kwetsbaar profiel:

"In de bestreden beslissing is het te lezen dat "ugeen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen." (pagina 2).

Als het feitelijk correct is dat verzoeker geen documenten ter ondersteuning van zijn kwetsbaar profiel voor het CGVS heeft neergelegd, zijn wij niet eens met de door het CGVS getrokken conclusie.

Volgens ons, is het flagrant dat verzoeker bijzonder kwetsbaar is. Hij is twee keer Afghanistan ontvlucht vanwege de Taliban. Hij werd ook uitgebuit in Iran en gearresteerd, vastgehouden en geslagen door de politie in Kroatië voordat de Kroatische politie hem naar Servië uitzette. Bovendien leefde hij in angst voor deportatie terwijl hij in Iran werd uitgebuit.

Het trauma dat verzoeker - twee keer in Afghanistan en tijdens zijn reis van ballingschap - overleefd flagrant is. Wij benadrukken dat het stigma van wat hij ervaarde zichtbaar is:

- Verzoeker vindt het moeilijk zich in de tijd te situeren;
- Verzoeker heeft concentratieproblemen;
- Verzoeker heeft geheugenproblemen;

Tijdens een afspraak met verzoeker vroeg zijn raadsman of verzoeker vervolgd door een psycholoog was. Verzoeker begreep deze vraag niet. De tolk die aanwezig tijdens het gesprek was legde uit dat verzoeker niet verstond wat een psycholoog was. Na een uitleg van de tolk over de redenen om deze vraag te stellen (dwz. Door de zichtbaar confusie van verzoeker) antwoordde verzoeker: "Nee, maar na het incident in Afghanistan wist ik niet mijn eigen naam. Ik hen op de vlucht sinds jaren. Ik ben verward, gedesoriënteerd. Ik heb problemen met tijd. plaatsen. In Kroatië werd ik gearresteerd door de politie. De politie heeft me geslagen. Ik werd naar Servië uitgezet."

Het trauma van verzoeker is zichtbaar. In dit verband zijn de verwachtingen van het CGVS veel te streng. Deze elementen waren waarneembaar tijdens het persoonlijk onderhoud.

Volgens verzoekende partij kan het niet uitsloten worden dat de psychologische toestand van verzoeker een slecht invloed op zijn procedure - inclusief het verloop van zijn persoonlijk onderhoud en de kwaliteit van verzoeker zijn verklaringen - hebben gehad.

Zou de Heer N(...) beginnen met een psychologische opvolging (op advies van de tolk aanwezig bij afspraak met zijn raadsman), zal hij niet nalaten U een document te sturen waaruit blijkt dat hij psychisch kwetsbaar is.

Wij zijn van mening dat buiten het neerleggen van documenten en stukken, de psychologische toestand van een persoon, in sommige gevallen ook duidelijk kan zijn, zonder medische attesten. Wij zijn van mening dat, dit in casu, het geval is. Een normale oplettende en zorgvuldige ambtenaar zou dit te hebben opgemerkt na twee gesprekken met verzoeker (in totaal meer dan zes uren). Quod non.

Verzoekende partij beschouwt dat het CGVS in zijn zorgvuldigheidsplicht faalde."

Over de verklaringen die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) heeft afgelegd, zet verzoeker het volgende uiteen:

"Uit de bestreden beslissing is het te lezen "uw verklaringen met betrekking tot de problemen die u gekend zou hebben met de taliban sterk uiteenlopend en zelfs tegenstrijdig zijn gebleken tussen uw opeenvolgende verklaringen." (bestreden beslissing pagina 2).

Verzoeker zicht verzet tegen de strikte appreciatie van het CGVS. Het is algemeen bekend dat de omstandigheden van de DVZ-gesprekken vaak problematisch zijn. Asielzoekers worden zeer snel gehoord, vaak in een lawaaierige omgeving, onder druk gezet om samen te vatten wat zij hebben gezegd, zonder dat er een advocaat aanwezig is om ervoor te zorgen dat het verhoor vlot verloopt, en vaak voordat zij de kans hebben gehad een advocaat te raadplegen om hen op het verhoor voor te bereiden. Asielzoekers worden ook onder druk gezet om te bevestigen wat zij hebben gezegd, hoewel zij niet altijd de kans krijgen om het terug te lezen of te laten teruglezen.

Volgens ons kan het CGVS niet gevolgd worden toen het CGVS beweert: "Het verslag van het interview laat op dit punt evenwel geen ruimte voor interpretatiefouten" (bestreden beslissing pagina 2).

Verzoeker stelt dat er een misverstand is, door de tolk of door de ambtenaar bij de DVZ. Hij bevestigt zijn verklaringen bij het CGVS. Hij heeft dit al gezegd tijdens zijn persoonlijke onderhoud.

Op het eind van zijn laatste persoonlijk onderhoud heeft zijn raadsman ook gewezen op de leeftijd van verzoeker, en de "misverstanden":

(...) (NPO 2, pagina 12).

Bovendien, net zoals in de bestreden beslissing geschreven, de feiten al van langer geleden dateren (bestreden beslissing pagina 2). Wij zijn van mening dat er dient te worden rekening gehouden van het feit dat het incident door verzoeker overgemaakt tien jaar geleden plaatsnam.

Trouwens, is Meneer N(...) enkel 6 jaar op school geweest.

in het licht hiervan en van verzoekers profiel zijn wij van mening dat de bewering van inconsistenties in verzoekers verklaringen tegenover de DVZ moet worden verworpen.

Verzoeker verwijst naar de wijsheid van U Raad op dit punt.

Verzoekende partij is ook van mening dat het beoordeling van het CGVS strijdig is met artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet. Dit paragraaf bepaald:

"§ 5. (...)

b) (...)

c) (...)"

In casu werd er geen rekening gehouden van de leeftijd van verzoeker, de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de achtergrond van verzoeker.

Verder in de bestreden beslissing stelt het CGVS "De vaste Hing dat u geenszins op een eenduidige en coherente manier kan verhalen over uw beweerde problemen met de taliban (...) ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op zeer ernstige wijze." Zo'n cascade redenering is heel problematisch als het CGVS een appreciatiefout maakt in het begin van zijn beoordeling, net zoals in casu. De appreciatiefout van het CGVS komt voort uit het feit dat het CGVS niet van alle relevante aspecten van de zaak hield.

Tot slot laat verzoeker het volgende gelden over het "problematisch karakter" van zijn eerdere activiteiten:

"Op basis van het feit dat verzoeker:

- Afghanistan rond 2011 verliet;

- Geen andere problemen met de Taliban in de periode van 2001/2002 tot 2011 kende:

- Geen indicatie gaf dat de Taliban zouden hem nog zoeken;

- Zogenaemde "beperkte contacten" met de PRT (Provincial Reconstruction Team) "net zoals iedereen" had;

- Beperkte kennissen en vertrouwdheid met de PRT aantoont;

- Niet concreet is over het feit dat iedereen die in het verleden met de Amerikanen heeft samengewerkt niet losgelaten wordt door de Taliban.

- Zijn broer en oom bleven werken en wonen in Afghanistan zonder problemen

- Niks over een incident tussen zijn broer en zijn broer zijn rivaal aan het CGVS vermeldt

Trok het CGVS de conclusie dat geen geloof aan de motieven van de asielaanvraag van verzoeker kan gehecht worden.

Het CGVS, trok deze conclusie zonder rekening houden van het specifieke profiel van verzoeker, zijn bijzonder kwetsbaarheid, zijn onderwijsniveau, zijn leeftijd, en de door hem voorgelegde documenten. Ter herinnering, legde verzoeker een grote aantal documenten neer: zijn originele taskara, verschillende documenten in verband met zijn werk (grondplan van een school, vergunning van zijn bouwbedrijf, aanbevelingsbrief van zijn broer) en de enveloppe waarmee de stukken opgestuurd werden. Hij legde ook neer verschillende documenten over zijn familieleden.

Het CGVS beoordeelt deze documenten niet samen met de verklaringen van verzoeker. Het CGVS heeft ten eerste aan de geloofwaardigheid van verzoeker zijn verklaringen gekeken. Nadat had het CGVS de

conclusie getrokken dat de verklaringen van verzoeker misten aan geloofwaardigheid, besloot het CGVS om aan meneer zijn documenten te kijken. Volgens het CGVS zijn de identiteit en beroepsactiviteiten van verzoeker niet betwist, en de documenten van verzoeker zijn onvoldoende om zijn asiel relaas als geloofwaardig te beschouwen.

Wij betreuren deze beoordeling. Het CGVS, in toepassing van artikel 48/6 65 b) van de Vreemdelingenwet, moest de verklaringen van verzoeker samen met de overgelegde documenten en informatie over het land beoordelen.

Daarnaast vormen de overgelegde documenten een geheel van objectieve en convergerende bewijzen die tezamen doorslaggevend zijn (zie in dezelfde zin, RvV, Arrest nr. 57 831 van 14 maart 2011).

Bovendien, is verzoekende partij is van mening dat het beoordeling van het CGVS opnieuw strijdig is met artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet. Dit paragraaf bepaald:

"§ 5. (...)

a) (...)

d) (...)"

Wij zijn van mening dat het uitdrukkelijk is gewezen dat mensen met een specifiek profiel, mensen die voor de Afghaanse autoriteiten of de buitenslandse autoriteiten in het verleden werkten of werden geassocieerd, in gevaar zijn in Afghanistan omwille van de Taliban, speciaal gezien sinds de macht overname. In dit verband verwijzen wij naar de bovenstaand vermeldde abundante objectieve informatiebronnen. Als gevolgd is het buiten discussie dat de eerdere activiteiten van Meneer N(...) problematische zijn, ook al hij geen problemen kenden tussen 2002 en 2011, ook als hij Afghanistan in 2011 verliet. Nu, is het wel problematisch, net zoals overal vermeldt. Dit moet volgens ons niet concreet door verzoeker worden bewees, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert. Het CGVS, als boven geschreven, heeft ook als taak om de verklaringen van asielzoekers te beoordelen rekening houden van alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Wij zijn van mening dat een normale, oplettende en zorgvuldige overheidsinstantie dient zijn beslissing te nemen op een zorgvuldige en behoorlijke wijze, rekening houden van de beschikbare objectieve informatie. Quod non.

Alle beschikbare objectieve bronnen van risicoprofielen, met inbegrip van die van mensen die voor de Afghaanse of buitenlandse autoriteiten hebben gewerkt, wijzen erop dat Meneer N(...) in gevaar is.

Het CGVS ontkent echter geen enkele geloofwaardigheid aan de professionele activiteiten van de heer, die een samenwerking vormden met zowel de voormalige Afghaanse autoriteiten als de buitenlandse autoriteiten (zie bestreden beslissing pagina 3).

Het is derhalve irrelevant dat de verzoeker geen grondige kennis heeft van de PRT.

Bovendien is de oom van verzoeker gestorven en is de broer van verzoeker in Iran. De broer van verzoeker is ook ontvlucht. De motieven van de door het CGVS genomen beslissing zijn dus feitelijk niet juist. Dit vormt een schending van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden."

Verzoeker vraagt in hoofddorde hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.1.3. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij op de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen onder verwijzing naar (onder meer) het "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan" van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2022.

2.2.2. Op 21 maart 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland met inachtneming van volgende recente landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing en de nota met opmerkingen: de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022, het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif,

and Herat City" van EASO van augustus 2017, het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022, de COI Query "Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022 en de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

2.2.3. Op 23 maart 2023 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer met weblinks naar een foto (stuk 1) en twee video's (stukken 2 en 3) als nieuwe stavingstukken.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer met de eerder bijgebrachte weblinks naar een foto, waarvan hij ook een afgedrukte versie voegt (stuk 1), en twee video's (stukken 2 en 3), alsook een attest van verzoekers firma met foto's van verzoeker en zijn assistent als respectievelijk voorzitter en vicevoorzitter van deze firma (stuk 4) en een attest van werk/samenwerking met een PRT/de Amerikanen (stuk 5).

Er dient in dit verband te worden gewezen op de inhoud van de artikelen 39/60 en 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn."

Artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd."

De Raad stelt vast dat de in voormelde ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota opgenomen weblinks naar een foto en twee video's hem reeds op 23 maart 2023 middels een aanvullende nota ter kennis werden gebracht (zie punt 2.2.3.) en dat de daarbij gevoegde attesten reeds tijdens de administratieve procedure op het CGVS werden neergelegd, zoals in de aanvullende nota overigens ook wordt opgemerkt. Als dusdanig bevat de door verzoeker ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota geen nieuwe elementen in de zin van voormeld artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dient zij derhalve overeenkomstig deze bepaling uit de debatten te worden geweerd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in zijn eerste middel de schending aan van de 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen

geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 48 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, nu dit artikel slechts in algemene bewoordingen bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden als vluchteling kan worden erkend. Evenmin ziet de Raad in op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, dat evenzeer slechts in algemene zin bepaalt dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet bedoelde voorwaarden, *in casu* geschonden zou zijn. Verder voert verzoeker in zijn tweede middel de schending aan van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 doch licht hij nergens toe op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing wordt geschonden. Voorts acht verzoeker in zijn tweede middel artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden, doch laat hij na te verduidelijken op welke wijze dit artikel, dat het toepassingsgebied van deze wet omschrijft, door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat hij in 2011 problemen met de taliban heeft gekend omwille van zijn werkzaamheden als bouwheer en samenwerking met de overheid en buitenlanders en dat hij om die reden Afghanistan heeft moeten verlaten, nu (i) zijn verklaringen met betrekking tot de problemen die hij gekend zou hebben met de taliban sterk uiteenlopend en zelfs tegenstrijdig zijn gebleken tussen zijn opeenvolgende verklaringen, (ii) het CGVS voorts niet inziet hoe zijn beroepsactiviteit als bouwheer in Afghanistan en de eventuele samenwerkingen met overheden en buitenlandse strijdsmachten die hij in het verleden is aangegaan actueel bij terugkeer naar Afghanistan nog steeds een risico zouden inhouden, (iii) hij bij de DVZ nog een ander asielmotief inriep dan zijn problemen met de taliban, met name een conflict tussen zijn broer als hoofd van een controlepost in Laghman en een rivaliserende leider van een andere controlepost, dat hij zich op het CGVS pas lijkt te herinneren als hij er uitdrukkelijk mee wordt geconfronteerd en waarover hij bovendien tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, en (iv) zijn *taskara*, de identiteitsdocumenten van familieleden en de stukken in verband met zijn werkzaamheden in Afghanistan zijn identiteit en beroepsactiviteiten bevestigen, die niet worden betwist, omdat (B) er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, omstreeks 2011 te hebben verlaten naar aanleiding van problemen met de taliban die hij zou hebben gekend omwille van zijn activiteiten als bouwheer en meer bepaald zijn samenwerking met de (voormalige) Afghaanse overheid en de zogenaamde *Provincial Reconstruction Teams* (PRT's). Verzoeker zou vervolgens gedurende zeven of acht jaar in Iran hebben verbleven, maar er uiteindelijk zijn vertrokken omwille van de moeilijke levensomstandigheden en naar Europa zijn gekomen. Verzoeker stelt bij terugkeer naar Afghanistan te vrezen dat hij door de taliban zal worden vermoord omwille van voormelde activiteiten.

Ter staving van zijn relaas heeft verzoeker tijdens de administratieve procedure zijn *taskara*, fotokopieën van verschillende identiteitsdocumenten van familieleden, verschillende documenten in verband met zijn werk in Afghanistan (een aanbevelingsbrief van zijn broer, een contract, een vergunning van zijn bouwbedrijf, een certificaat van deelname aan een cursus, een document in verband met de constructie van een school en het grondplan van de school) en een enveloppe neergelegd (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, 'Documenten').

Verzoekers *taskara* en de identiteitsdocumenten van zijn familieleden kunnen zijn identiteit en herkomst en die van zijn familieleden aantonen, welke elementen *in casu* niet ter discussie staan doch geen betrekking hebben op de kern van de door verzoeker aangevoerde vervolgingsfeiten en vrees.

De documenten gerelateerd aan verzoekers werkzaamheden in Afghanistan kunnen zijn beroepsactiviteit staven doch niet de problemen die verzoeker als gevolg daarvan verklaart te hebben gekend met de taliban.

De enveloppe, tot slot, kan aantonen dat verzoeker post ontvangen heeft uit Afghanistan maar houdt evenmin verband met de feiten op grond waarvan hij om internationale bescherming verzoekt.

Aan de foto en twee videofragmenten waarvan verzoeker de weblinks heeft bijgebracht middels een aanvullende nota neergelegd op 23 maart 2023, en waarop volgens verzoeker de begrafenis te zien is van zijn assistent (en oom) "*in de fabriek waar hij werkte*", die zou zijn vermoord door de taliban omdat hij samenwerkte met de Amerikanen, kan maar weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. De foto blijkt een still te zijn uit één van de video's. Deze gaan bovendien niet gepaard met een eensluidend verklaarde vertaling van de begeleidende tekst conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad hiermee geen rekening kan houden.

Gelet op voorgaande vaststellingen, volstaan de door verzoeker neergelegde documenten en bijgebrachte stukken op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van zijn vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, foto en video's, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

De Raad benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij of zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn of haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn of haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn of haar verzoek om internationale bescherming en het is aan hem of haar om met betrekking tot de kern van zijn relaas en vrees de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, en dit reeds vanaf het eerste gehoor bij de DVZ. *In casu* stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht vast dat verzoekers opeenvolgende verklaringen met betrekking tot de problemen die hij gekend zou hebben met de taliban sterk uiteenlopend en zelfs tegenstrijdig zijn gebleken. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht:

“Zo verklaarde u bij de DVZ nog dat u in het verleden ontvoerd bent door de militante groepering omwille van uw samenwerkingen met het Ministerie van het Onderwijs en PRT's (Vragenlijst CGVS). Echter, bij het CGVS heeft u nooit gewag gemaakt van dergelijke kidnapping. U zegt weliswaar dat drie gewapende talibanleden geprobeerd hebben om u in de val te lokken, maar u verklaart tegelijkertijd dat ze hierin niet slaagden en dat u wist te vluchten. Geconfronteerd met deze wel bijzonder opvallende tegenstrijdigheid, beweert u zulks nooit gezegd te hebben bij de DVZ en benadrukt u dat de taliban u nooit gevat zouden hebben (CGVS 2, p. 6). Het louter ontkennen van uw eerdere uitspraken biedt evenwel geen afdoende verklaring voor dit verschil. U argumenteert voorts dat ze u bij de DVZ misschien verkeerd begrepen hebben. Het verslag van het interview laat op dit punt evenwel geen ruimte voor interpretatiefouten. U maakte ook bij aanvang van het onderhoud op het CGVS geen melding van eventuele (vertaal)problemen op DVZ en u ondertekende dat verslag voor akkoord (CGVS 1 p. 2). Ook is het zo dat u bij de DVZ nog beweerde dat u voorafgaand aan uw confrontatie met de taliban verschillende bedreigingen van hen ontving (Vragenlijst CGVS). Ook dit element uit uw relaas blijkt nu niet langer het geval te zijn. Bij het CGVS geeft u verschillende keren aan dat u nooit eerder bedreigd werd door de militante groepering (CGVS 1, p. 10 en CGVS 2, p. 6)). Sterker, heden verklaart u dat het tot twee dagen na de hinderlaag duurde alvorens u via de dorpsimam te weten kwam dat de taliban verantwoordelijk waren voor dit incident (CGVS 1, p. 10). De vaststelling dat u geenszins op een eenduidige en coherente manier kan verhalen over uw beweerde problemen met de taliban en hieromtrent eerder twee verschillende versies naar voren lijkt te schuiven, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op zeer ernstige wijze. Dat u al een wat ouder persoon bent en dat de zagezegde feiten al van langer geleden dateren, zoals uw advocaat komt op te merken (CGVS 2, p. 12), biedt onvoldoende verklaring. Van een verzoeker die beweert voor zijn leven te vrezen in zijn land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische asielinstanties inroept, mag immers verwacht worden dat hij omtrent de cruciale aspecten van zijn relaas eenduidige verklaringen aflegt. Dat u wat dat betreft in gebreke bent gebleken, moge duidelijk blijken uit bovenstaande.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat het “algemeen bekend” is dat de omstandigheden van de gesprekken bij de DVZ vaak problematisch zijn en dat verzoekers om internationale bescherming er zeer snel en vaak in een lawaaierige omgeving worden gehoord, onder druk worden gezet om samen te vatten of te bevestigen wat zij hebben gezegd en niet altijd de kans krijgen “om het terug te lezen of te laten teruglezen”, beperkt hij zich tot een algemene kritiek die hij niet op zijn persoonlijke situatie betreft, laat staan dat verzoeker zou aantonen dat de door hem aangehaalde hypothetische problemen zich *in casu* daadwerkelijk hebben voorgedaan. Voorts licht verzoeker niet toe hoe de afwezigheid van een advocaat tijdens het interview bij de DVZ hem zou hebben verhinderd de kernelementen van zijn persoonlijk relaas op zelfstandige en correcte wijze uiteen te zetten. Blijkens de in het administratief dossier aanwezige vragenlijst, werd het betrokken verslag aan verzoeker voorgelezen in het Pasjtöe en vervolgens door hem voor akkoord ondertekend. Zodoende heeft verzoeker uitdrukkelijk bevestigd dat de in het verslag opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (AD, stuk 8, ‘Deel DVZ’, vragenlijst). Aan het begin van zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd of hij opmerkingen had over zijn interview bij de DVZ, gaf verzoeker aan dat er in het verslag verkeerdelijk genoteerd staat dat zijn problemen voor de rechtbank zijn gekomen. Verzoeker had geen andere opmerkingen (AD, stuk 5, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 25 juni 2021, p. 2). Aldus blijkt dat verzoeker na afloop van zijn interview bij de DVZ de gelegenheid heeft gehad om de inhoud van zijn verklaringen te controleren en desgewenst te corrigeren. Het is derhalve niet ernstig dat verzoeker op het CGVS na confrontatie met tegenstrijdigheden in zijn verklaringen boudweg ontkent zijn eerdere tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd en suggereert dat het om een misverstand moet gaan. In dit verband dient er nog op gewezen dat de ambtenaren van de DVZ

onpartijdig zijn en er geen persoonlijk belang hebben bij hebben de verklaringen van verzoekers om internationale bescherming onjuist weer te geven. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Evenmin kan verzoeker ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen op dienstige wijze verwijzen naar zijn leeftijd of het loutere tijdsverloop tussen de feiten en het moment waarop hij hierover in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming werd gehoord. De Raad benadrukt dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar dergelijke gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed zijn op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat hij bij machte zou moeten zijn deze gebeurtenissen, ook in een later stadium, op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift nog op wijst dat hij “*enkel 6 jaar op school (is) geweest*”, dient te worden vastgesteld dat hij geen coherente verklaringen heeft afgelegd over zijn scholing. Zo verklaarde verzoeker bij de DVZ dat hij analfabeet is en een klein beetje kan lezen, dat hij niet gestudeerd heeft en bijna twee jaar naar een kleine madrassa in het dorp is geweest (AD, stuk 8, ‘Deel DVZ’, verklaring DVZ, vraag 11). Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde hij dan weer dat hij tot de vierde klas naar school ging, wat niet strookt met de bewering in zijn verzoekschrift zes jaar naar school te zijn geweest (AD, stuk 5, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 25 juni 2021, p. 6). Verzoeker kan zich dus niet dienstig op zijn vermeende laaggeschooldheid beroepen ter verklaring of verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheden. Hoe dan ook doet de loutere omstandigheid dat verzoeker slechts een beperkte opleiding zou hebben genoten niets af aan de verwachting dat hij coherente en correcte verklaringen aflegt over alle essentiële elementen van zijn relaas. Verzoeker toont niet aan dat een lage scholingsgraad de verstandelijke vermogens aantast waardoor hij niet in staat zou mogen worden geacht om op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de administratieve procedure en zijn vluchtmotieven naar behoren uiteen te zetten.

Voorts ziet de Raad net zomin als de commissaris-generaal in hoe verzoekers beroepsactiviteiten als bouwheer in Afghanistan en de eventuele samenwerkingen met de voormalige Afghaanse overheid en buitenlandse autoriteiten die hij in het verleden zou zijn aangegaan actueel bij terugkeer naar Afghanistan nog een risico zouden inhouden. Te dezen wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Vooreerst is het zo dat uw activiteiten in het land dateren van de periode 2008-2011, dus nu ruim tien jaar na datum. U geeft daarnaast zelf aan dat de taliban u gedurende de jaren voor en na uw laatste vertrek uit Afghanistan in 2011 nooit bedreigd of gevisieerd hebben (CGVS 1, p. 12, 19 en CGVS 2, p. 6), noch brengt u concrete indicaties aan dat zij u heden nog zouden zoeken (CGVS 2, p. 7). U argumenteert dat u in Iran verbleef, dat de taliban dit wisten en dat u daarom met rust werd gelaten. Echter, zoals hierboven al is gebleken, zijn uw problemen met de taliban fictief gebleken. Het valt met andere woorden niet uit te sluiten dat u in 2011 om heel andere motieven naar Iran bent vertrokken, bv. omwille van beroepshalve redenen. In deze kan overigens nog gewezen worden op de vaststelling dat de door u aangehaalde banden met PRT's in Afghanistan wel zeer oppervlakkig zijn gebleken en dat er geenszins sprake was van een intense samenwerking met hen. U verklaart in dit verband zelf dat noch de PRT van Paktika, noch de PRT van Nuristan u ooit enig bouwproject hebben toegewezen toen u in het land verbleef; u heeft het louter over een opleiding van enkele dagen die u en uw oom A(...) G(...) T(...) gevolgd zouden hebben bij de PRT van Nuristan, en over het gegeven als zouden jullie met jullie bedrijf ‘A(...) N(...)’ een aantal keer hebben meegedongen naar projecten, “net zoals iedereen daaraan deelnam”, zegt u (CGVS 2, p. 3, 4). Waarom de taliban u omwille van deze uiterst beperkte contacten met PRT's indertijd tot op heden dusdanig naar het leven zouden staan, blijft zeer onduidelijk. Verder kan ook nog eens opgemerkt worden dat uw kennis en vertrouwdheid met de PRT's uiterst beperkt is gebleken. U zegt niet te weten waar de afkorting voor staat (CGVS 1, p. 12) en als het CGVS zich afvraagt welke nationaliteiten de respectievelijke PRT's van Paktika en Nuristan vertegenwoordigden, zegt u dat PRT's in Afghanistan in het algemeen gekend zijn als zijnde “de Amerikanen” en voegt u eraan toe dat het niet altijd duidelijk was van welk land ze waren, dat dit wel op hun voertuigen stond aangegeven maar dat het voor ongeletterde mensen althans onmogelijk was om na te gaan. Dat een buitenstaander hiermee moeilijkheden zou ervaren is eventueel mogelijk, voor iemand die daarentegen in de sector actief was en

naar een ver gelegen provincie als Paktika trok om er een bouwcontract af te dwingen met de desbetreffende PRT daar, is dergelijke onwetendheid zeer frappant. Het toont althans het zeer relatieve karakter van uw vrees aan. Immers, iemand die werkelijk op de vlucht is geslagen en uit zijn land is moeten vertrekken omwille van zijn banden met PRT's, zal zich dergelijke zaken vast en zeker beter herinneren, zelfs al dateert dit van een tiental jaar geleden.

U argumenteert voorts dat iedereen die in het verleden met de Amerikanen heeft samengewerkt niet losgelaten wordt door de taliban (CGVS 2, p. 8), maar u wordt hieromtrent nooit echt concreet. Zo heeft u het onder meer over Afghaans veiligheidspersoneel dat werkt in een checkpost. Waar dit van toepassing is op uw zaak, is geheel onduidelijk, gezien u niet dit profiel had. Elders laat u optekenen dat de taliban niemand zal sparen die ooit binnen de bouwsector heeft gewerkt en hierbij bouwopdrachten van de overheid of buitenlanders hebben aangenomen (CGVS 2, p. 6), maar opnieuw moet vastgesteld worden dat u hieromtrent nauwelijks concreet wordt. U haalt een voorbeeld aan van een medewerker van het bedrijf van A(...) M(...) die een tiental jaar geleden onderweg zou zijn geweest naar zijn werkzaamheden voor de PRT te Paktika toen hij gedood werd door de taliban, maar als het CGVS zich afvraagt om wie het ging, is zijn naam u schijnbaar al lang ontgaan (CGVS 2, p. 6). Wat dit betreft, kan tot slot nog verwezen naar de situatie van uw broer A(...) R(...) en uw oom A(...) G(...) T(...). Eerstgenoemde was tot een aantal jaar geleden eigenaar van zijn eigen bouwbedrijf, 'H(...) A(...) B(...)', en is altijd blijven werken en wonen in Afghanistan. Nergens uit uw relaas kan opgemaakt worden dat hij ooit enig probleem zou gekend hebben met de taliban, ondanks dat hij dus het contract met het Ministerie van onderwijs toch binnenhaalde en ondanks de vaststelling dat u hoegenaamd niet kan uitsluiten dat hij met zijn bedrijf wel degelijk heeft samengewerkt met PRT's in Afghanistan (CGVS 2, p. 10). In hoofde van uw oom, die er naar eigen zeggen toch goede contacten op nahield met de PRT van Nuristan en met wie u samen meedong naar eventuele opdrachten van de PRT, zegt u evenmin op de hoogte te zijn van noemenswaardige problemen (CGVS 1, p. 19). De vaststelling dat zij ondanks gelijkaardige activiteiten en banden nooit moeilijkheden hebben gekend in Afghanistan, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees voor vervolging door de taliban verder."

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen dienstige elementen of argumenten aan ter weerlegging of verklaring van bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de commissaris-generaal terecht besluit dat verzoeker geen actuele vrees uit hoofde van zijn vroegere professionele activiteiten in Afghanistan aannemelijk maakt.

Waar *in casu* de commissaris-generaal noch de Raad wensen te betwisten dat verzoeker in Afghanistan werkzaam is geweest in de bouwsector en dat hij daarbij in meerdere of mindere mate heeft samengewerkt met de voormalige Afghaanse overheid en buitenlandse autoriteiten, maakt verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban zal worden geviséerd en vervolgd omwille van zijn vroegere professionele activiteiten. In dit verband dient te worden benadrukt dat niet blijkt dat verzoeker, die in naam van het privébedrijf van zijn broer een eenmalige bouwopdracht voor het ministerie van Onderwijs heeft aangenomen in onderaanneming, andere projecten zou hebben uitgevoerd in opdracht van de overheid. Verzoeker was geen overheidsmedewerker, noch werkte hij in dienst van buitenlandse organisaties of autoriteiten. Blijkens zijn verklaringen heeft verzoeker zich in naam van het bedrijf van zijn broer voorgesteld bij het PRT van Paktika, maar dit zou niet geresulteerd hebben in een opdracht. Hij verklaart ook uitdrukkelijk zelf niet betrokken te zijn geweest bij de projecten van zijn broer. Verzoeker zou wel in onderaanneming hebben gewerkt voor een bouwondernemer die voor het PRT werkte in Paktika, doch dit betrof slechts één project van zes à zeven maanden, waarna hij zou zijn teruggekeerd naar Laghman en er voor zijn eigen bedrijf zou hebben gewerkt. Verzoeker geeft weliswaar aan dat zijn eigen bedrijf geregistreerd was bij het PRT van Nuristan, maar uit zijn verdere verklaringen blijkt dat hij nooit enig project kreeg toegewezen. Verzoeker en zijn oom zouden slechts een vorming hebben gevolgd bij het PRT in Nuristan, ter staving waarvan hij voormeld certificaat heeft neergelegd. Het is daarbij opvallend dat hoewel verzoeker verklaart dat zijn oom als dorpsoudere connecties zou hebben gehad binnen het PRT en iemand van het PRT hem zou hebben gezegd dat hij projecten kon toegewezen krijgen indien hij zijn eigen bedrijf oprichtte, het hen niet zou zijn gelukt om één project van het PRT binnen te halen. Verzoeker verklaart dat de samenwerking met het PRT ongeveer een jaar duurde en eindigde toen alle PRT-vestigingen weggingen uit de districten en op provinciaal niveau werden ondergebracht. Wat er ook van zij, van een intense en frequente samenwerking was, gelet op het feit dat verzoekers bedrijf bij geen enkel project van het PRT werd betrokken, geen sprake. De vaststelling dat verzoeker geen grondige kennis heeft van de PRT's, die door hem op zich niet wordt betwist, is in dit opzicht wel degelijk relevant (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 25 juni 2021, p. 7-9, 10, 12-14, 20 en notities van het persoonlijk onderhoud van 19 augustus 2021, p. 2-4).

Het voorgaande in acht genomen, kan verzoeker niet volstaan met een loutere verwijzing naar de machtsovername door de taliban en (objectieve informatie over) een specifiek profiel, met name dat van mensen die voor de Afghaanse of buitenlandse autoriteiten hebben gewerkt of hiermee worden geassocieerd, om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in gebreke.

De door verzoeker in verband met zijn professionele werkzaamheden neergelegde documenten kunnen hierover niet anders doen besluiten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat zijn oom gestorven is en zijn broer naar Iran vertrokken is, beperkt hij zich tot een blote bewering die hij niet staft met enig overtuigend begin van bewijs. Wat betreft zijn oom, die tevens verzoekers assistent zou zijn geweest in zijn bedrijf, brengt verzoeker per aanvullende nota een foto en twee video's van de begrafenis bij, waarbij hij toelicht dat de taliban zijn oom hebben vermoord omdat hij samenwerkte met de Amerikanen voor de constructie van een school bestemd voor de lokale bevolking. Het lijkt erop dat verzoeker een en ander verwacht, daar nergens uit zijn eerdere verklaringen blijkt dat het bedrijf van hem en zijn oom betrokken was bij de bouw van een school. Verzoeker verklaarde dat een ander bedrijf, met name dat van zijn broer, een project van het ministerie van Onderwijs voor de bouw van een school in Nuristan binnenhaalde en dat hij de supervisie van de werkrachten voor dit project op zich nam. Daarnaast zou hij samen met zijn oom een eigen bedrijf hebben opgericht, maar dit zou er niet in geslaagd zijn tot een samenwerking te komen met een PRT (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 19 augustus 2021, p. 4). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers bewering als zou zijn oom door de taliban zijn gedood omwille van diens vermeende samenwerking met de Amerikanen op fundamentele wijze. Bovendien houdt het geen steek dat verzoekers oom meer dan tien jaar na de feiten waarvan hij wordt beschuldigd plots door de taliban wordt gevisieerd en gedood, terwijl hij in tussentijd geen noemenswaardige problemen heeft gekend, zoals door verzoeker niet wordt betwist (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 25 juni 2021, p. 19).

Tot slot dient te worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing ongemoeid laat waar de commissaris-generaal nog op goede gronden als volgt motiveert:

"Dat er geen geloof kan worden gehecht aan de motieven van uw aanvraag, blijkt eens te meer als het CGVS opmerkt dat u bij de DVZ nog een ander asielmotief inriep dan uw problemen met de taliban. Zo zei u daar dat uw broer A(...) R(...) in het verleden nog hoofd was geweest van een checkpoint in Laghman en dat hij een veertiental jaar geleden een rivaliserende leider van een andere post doodgeschoten zou hebben. U beweerde daar ook niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan uit angst voor wraakacties van de nabestaanden van deze chef (Vragenlijst CGVS). Hoewel u ten aanzien van het CGVS meermaals de kans kreeg om al uw redenen van vertrek uit Afghanistan toe te lichten, lijkt u zich dit conflict pas te herinneren als het CGVS u er uitdrukkelijk mee confronteert (CGVS 2, p. 7). Bovendien blijken uw verklaringen over dit incident andermaal in tegenstrijd. Zo zegt u nu dat de feiten zich afspeelden aan de checkpoint van de rivaal van uw broer, terwijl u eerder nog beweerde dat het schietincident plaatsvond aan de post van uw broer. Daarnaast vertelde u bij de DVZ nog dat uw broer zijn rivaal doodschoot terwijl u heden verklaart dat hij hem neerschoot maar niet doodde (CGVS 2, p. 7). Bovenstaande vaststellingen doen onvermijdelijk verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit element van uw asielrelaas."

In zoverre verzoeker zijn leeftijd en/of onderwijsniveau aanhaalt ter verklaring of verschoning van bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, kan worden volstaan met een verwijzing naar hetgeen hierover *supra* is uiteengezet.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift voorts dat hij een kwetsbaar profiel heeft, waarmee de commissaris-generaal *in casu* geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Verzoeker verwijst naar zijn negatieve ervaringen in Afghanistan en Iran en tijdens zijn reis naar Europa, die aanleiding zouden hebben gegeven tot een trauma dat zich uit in moeilijkheden om zich in de tijd te situeren, concentratieproblemen en geheugenproblemen.

Te dezen merkt de Raad vooreerst op dat uit de stukken aanwezig in het administratief dossier blijkt, en verzoeker niet betwist, dat hij zelf geen bijzondere procedurele noden, omwille van zijn vermeende kwetsbaarheid of een andere reden, heeft kenbaar gemaakt (AD, stuk 8, Deel DVZ, Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ). Verzoeker heeft op geen enkel moment aangegeven dat hij omwille van zijn vermeende kwetsbaarheid niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de gevoerde procedure, noch om enige andere reden. Toen hem aan het begin van zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS werd

gevraagd of hij opmerkingen had over zijn eerste interview bij de DVZ, gaf hij niet aan dat hij toen te kampen had met mentale of andere problemen die hem verhinderden om de essentiële elementen van zijn relaas correct te vermelden en de hem gestelde vragen correct te begrijpen en te beantwoorden (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 25 juni 2021, p. 2). Verzoeker werd er bij aanvang van zowel zijn eerste als tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS op gewezen dat hij eventuele problemen onmiddellijk moest melden, doch heeft op geen enkel moment melding gemaakt van concentratie- of geheugenproblemen die hem verhinderden om op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze verklaringen af te leggen (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 25 juni 2021 en notities van het persoonlijk onderhoud van 19 augustus 2021, p. 2). Waar verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud moeite had om zijn werksituatie in de tijd te situeren, blijkt hij na enig doorvragen wel in staat te zijn om een overzicht te geven van zijn werkplaatsen en de periode waarin hij er werkte (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 25 juni 2021, p. 9). Verzoeker gaf tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud weliswaar aan dat hij niet wist wanneer hij zijn eigen bedrijf precies oprichtte en wanneer hij ermee stopte, maar verder blijkt niet dat hij ernstige en geloofwaardige moeilijkheden had om zich relevante feiten te herinneren of in de tijd te situeren (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 19 augustus 2021, p. 5). Verzoeker bleek tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud niet in staat de exacte datum van het overlijden van zijn dochter te geven en weet dit aan zijn instabiele geheugen. Echter situeerde hij het overlijden van zijn dochter bij benadering vier maanden eerder, daar waar hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud, dat iets minder dan twee maanden voor het tweede plaatsvond, nog verklaarde dat zijn dochter zes maanden daarvoor was gestorven. Dat verzoeker over het tijdstip van een dermate ingrijpende gebeurtenis in zijn leven als het overlijden van één van zijn kinderen dermate uiteenlopende verklaringen aflegt, nauwelijks enkele maanden nadat deze gebeurtenis zich zou hebben voorgedaan, acht de Raad niet verklaarbaar door een slecht of instabiel geheugen, temeer daar verzoeker bij confrontatie met zijn eerdere, strijdige verklaringen deze zonder meer ontkende (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 25 juni 2021, p. 12 en notities van het persoonlijk onderhoud van 19 augustus 2021, p. 8).

Uit de notities van de persoonlijke onderhouds op het CGVS blijkt verder dat deze op normale wijze zijn verlopen en dat verzoeker in staat was zijn vluchtrelaas op omstandige en gestructureerde wijze uiteen te zetten en de hem hierover gestelde vragen te beantwoorden. Enige ernstige concentratie- of geheugenproblemen in zijn hoofd kunnen uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijken en verzoeker blijft in gebreke in zijn verzoekschrift concreet aan te tonen dat of waar zich tijdens zijn persoonlijke onderhoud dergelijke problemen zouden hebben voorgedaan. Ook verzoekers advocaat heeft op geen enkel moment te kennen gegeven dat verzoeker omwille van zijn psychologische toestand niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure. Zijn advocaat heeft weliswaar aan het einde van het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gewezen op verzoekers leeftijd en het feit dat zijn geheugen niet perfect is, doch *in casu* blijkt niet dat verzoeker, die volgens zijn verklaringen thans 48 jaar is, dermate oud is dat kan worden aangenomen dat hij met ernstige geheugenproblemen kampt (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 19 augustus 2021, p. 12). Zijn vermeende geheugen- en concentratieproblemen worden niet gestaafd met enig begin van bewijs. Voorts heeft verzoeker geen medische attesten bijgebracht waaruit kan blijken dat zijn oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoekers verwijzing in het verzoekschrift naar een onderhoud met zijn advocaat waarbij hem zou zijn gevraagd of hij gevolgd wordt door een psycholoog, daar hij zichtbaar verward zou zijn geweest is, vormt geen objectief element en is derhalve niet dienstig.

Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze zijn vermeende psychologische toestand zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §§ 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift tevens een vrees aan om door de taliban als "verwesterd" te worden beschouwd vanwege zijn vertrek uit Afghanistan en zijn verblijf van bijna drie jaar in Europa.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw het *Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij

hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 December 2021 in EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *“Guidance Note”* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”*, 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *“to play the game”*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad wijst erop dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker in het Westen heeft verbleven en er asiel heeft aangevraagd niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker is een Afghaanse man van 48 jaar oud die Afghanistan volgens zijn verklaringen omstreeks 2011 heeft verlaten (AD, stuk 8, ‘Deel DVZ’, Verklaring DVZ van 16 september 2020, vragen 4 en 32). Hij was dus 36 jaar toen hij Afghanistan verliet, zodat ervan uitgegaan kan worden dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat hij daar geregeld contact mee heeft (AD, stuk 5, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 25 juni 2021, p. 16-17) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zich doorheen de procedure van een tolk Pasjt oe heeft bediend. Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat hij de in Afghanistan geldende religieuze, morele en/of sociale normen, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geledingen binnen de Afghaanse samenleving, zou hebben overschreden of daarvan zou worden beticht, dan wel waaruit kan blijken dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken of dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Waar hij op summiere en niet-onderbouwde wijze aanhaalt dat hij sociale netwerken gebruikt, naar het nieuws kijkt, geen baard draagt, niet regelmatig naar de moskee gaat en de rechten en vrijheden van vrouwen steunt, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat in zijn hoofde sprake is van verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan de verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen heeft aangenomen van een levensstijl die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker duidt verder nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Waar verzoeker in dit verband verwijst naar zijn specifieke profiel van “*voormalige bouwheer voor de Afghaanse en buitenlandse autoriteiten*” en betoogt dat dit het risico bij terugkeer nog vergroot, dient te worden herhaald dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan in 2011 reeds in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofde, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of de lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Voorts kan, zoals hoger uiteengezet, niet worden aangenomen dat verzoeker actueel bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van zijn vroegere professionele activiteiten.

In zoverre verzoeker meent vervolgd te zullen worden door de Afghaanse samenleving, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen worden beschouwd. Uit de voorhanden zijnde informatie blijkt nergens dat een negatieve

perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met criminaliteit, zoals afpersing of ontvoering, bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als vermogend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofd van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar verschillende arresten van de Raad, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die inmiddels drie jaar in België is, zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door westerse waarden, normen en gewoonten of dat hij zal worden gevisieerd omdat hij als "on-islamitisch", voorstander van de voormalige regering of spion zou worden aanzien.

Daar verzoeker in gebreke blijft zijn voorgehouden vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering *in concreto* aannemelijk te maken, is de vraag naar een eventuele *nexus* met de vervolgingsgronden vermeld in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève *in casu* niet relevant.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofd van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

De vraag of verzoeker al dan niet toegang heeft tot doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet is derhalve niet aan de orde.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan in 2011 niet aannemelijk heeft gemaakt, noch dat hij bij terugkeer dient te vrezen voor vervolging omwille van zijn vroegere professionele activiteiten en vermeende samenwerking met de voormalige Afghaanse overheid en buitenlandse autoriteiten of omwille van een (gepercipieerde) verwestering in zijn hoofd.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat deze bepaling de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin

degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel,

aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsvername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar het arrest met nummer 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, doch de Raad herhaalt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'improvised explosive devices' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA "Afghanistan. Security Situation", augustus 2022, p. 62).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122).

Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan evenwel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 21 maart 2023 neergelegde aanvullende nota).

In zoverre verzoeker de Raad verzoekt om het CGVS te verplichten een "*Fact-Finding Mission*" naar Afghanistan te ondernemen, dient erop te worden gewezen dat het niet aan de Raad toekomt dergelijke injunctie aan het CGVS te richten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift andermaal verwijst naar het arrest met nummer 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, wijst de Raad er opnieuw dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. De Raad stelt op basis van de beschikbare landeninformatie vast dat er actueel in deze provincie voor burgers geen reëel risico bestaat om persoonlijk getroffen te worden door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee persoonlijke onderhouds kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle

dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT